

tudta volna, hogy az imént az ajtóban még szédült, akár élvezte is volna ezt a furcsa mozgást. Olyan volt, mint a hajóhintában ülni gyerekkorában. Ez a föl-le, előre-hátra érzés. Ez az el a földtől, majd vissza a földre repülés-zuhanás. És az arcok, amelyek mind őt nézték. Csakúgy, mint akkoriban az anyja, amint azt mondja neki, hogy: Ne repülj messzire, fiam!

